

TỊNH ĐỘ NGŨ LỤC

Sưu tập những lời dạy tâm yếu của Đức Bổn Sư,
chư Tổ, Cao Tăng và Thiện Tri Thức

Biên soạn: Nhóm cư sĩ Trang nhà Tịnh Tông Pháp Yếu

www.tinhtongphapyeu.info

Phật bảo A Nan: “Tỳ Kheo Pháp Tạng, tu hạnh Bồ Tát, tích công lũy đức, vô lượng vô biên. Trong tất cả pháp, đều được tự tại. Không thể nào dùng ngôn ngữ phân biệt để biết được. Thành tựu viên mãn thế nguyện đã phát, an trụ trong Thật Tướng, đầy đủ trang nghiêm, oai đức rộng lớn, thanh tịnh cõi Phật.”

A Nan nghe Phật nói xong, bạch Thế Tôn rằng: “Bồ Tát Pháp Tạng thành bậc giác ngộ, là Phật quá khứ? Là Phật tương lai? Hay hiện đang ở thế giới phương khác?”

Thế Tôn bảo rằng: “Phật Như Lai ấy, không từ đâu đến, chẳng đi về đâu, vô sanh vô diệt, không phải quá khứ, hiện tại, vị lai. Chỉ vì thực hiện nguyện độ sanh, hiện ở phương Tây, cách Diêm Phù Đề trăm ngàn câu-chi na-do-tha Phật độ, có một thế giới tên là Cực Lạc. Pháp Tạng thành Phật, hiệu A Di Đà. Thành Phật đến nay đã là mười kiếp. Nay hiện đang thuyết pháp. Có vô lượng vô số Bồ Tát, Thanh Văn, cung kính vây quanh.”

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 9: Thành Tựu Viên Mãn*

Người trong ái dục: sanh một mình, chết một mình, một mình đến, một mình đi, khổ vui tự nhận, CHẴNG AI GÁNH THAY. Thiện ác biến hóa, theo đuổi từng kiếp. Đường lối bất đồng, không dịp gặp lại. Lúc còn khỏe mạnh, sao không nỗ lực tu thiện, còn muốn đợi đến khi nào?

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 33: Khuyến Dụ Sách Tấn*

Người đời cùng tranh những chuyện không đâu. Trong chỗ khổ sở, ác độc cùng cực, nhọc thân lo toan để tự chu cấp. Sang hèn, nghèo giàu, lớn nhỏ, nam nữ, lo lắng chất chồng, bị tâm sai khiến. Không ruộng lo ruộng, không nhà lo nhà, quyến thuộc, tài vật, có - không đều lo. Có một thiếu một, muốn cho bằng người, vừa được chút ít, lại lo vô thường. Nước lửa trộm cướp, oán gia trái chủ, đốt trôi cướp đoạt, tiêu tan mòn diệt. Tâm keo ý chấp, không thể buông bỏ. Mạng chung xuôi tay, chẳng mang được gì, cũng chẳng ai theo. Nghèo giàu như nhau, khổ lo muôn mối.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 33: Khuyến Dụ Sách Tấn*

Con đường sanh tử, đạo lý thiện ác, đều không tin tưởng, cho là không có. Cùng nhau quan sát để mà tự thấy: Hoặc cha khóc con; hoặc con khóc cha; anh em, chồng vợ, khóc thương lẫn nhau. Một chết một sống, thay nhau luyến tiếc. Thương lo ràng buộc, không tháo gỡ được. Tư tưởng ân hảo, không lìa tình dục. Không thể suy sâu nghĩ kỹ, chuyên tinh hành đạo. Tuổi thọ chớp mắt là hết, biết làm sao đây! Người mê hoặc nhiều, ngộ đạo lại ít. Ai nấy ôm lòng sát độc, ác khí mịt mù. Làm chuyện sai quấy, trái nghịch thiên địa, mặc tình tạo tội cùng cực. Chợt bị mất mạng, lọt xuống ác đạo, chẳng thuở nào ra.

Các người hãy nên suy nghĩ chín chắn, xa lìa việc ác, chọn lựa điều thiện, siêng năng thực hành. Ái dục vinh hoa, không thể giữ mãi, đều sẽ biệt ly, chẳng thể vui được. Nên siêng tinh tấn, SANH AN LẠC QUỐC. Trí tuệ minh đạt, công đức thù thắng. Đừng chạy theo điều ham muốn trong tâm, phụ bỏ Kinh giới, tụt sau người khác.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 33: Khuyến Dụ Sách Tấn*

Mỗi người nên siêng năng tinh tấn, nỗ lực tự cầu, tất được siêu tuyệt, vãng sanh đến cõi A Di Đà Phật thanh tịnh vô lượng. Chặt ngang năm đường, ác đạo tự đóng lấp. Đạo thù thắng vô cực, dễ đến mà không người!

Cõi đó chẳng trái nghịch, tự nhiên dẫn dắt theo. Lắng lòng như hư không, siêng hành cầu đạo đức. Ngõ hầu được trường sanh cùng cực, thọ lạc không cùng tận. Sao mê đắm thế sự, láo nháo lo lắng chuyện vô thường?

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 32: Thọ Lạc Vô Cực*

Phật bảo Di Lặc:

"Pháp vô thượng của chư Phật Như Lai, Thập Lục, Vô Úy, pháp Vô Ngại, Vô Trước thậm thâm, và pháp của Bồ Tát như Ba La Mật v.v... không thể dễ gặp. Người thuyết pháp được cũng khó khai thị. Tin sâu kiên cố, thời cũng khó gặp. Ta nay như lý tuyên thuyết pháp môn vi diệu, rộng lớn như vậy, được tất cả chư Phật khen ngợi. Phó chúc các ông làm đại thủ hộ, làm lợi ích cho các hữu tình trong đêm dài, đừng để chúng sanh luân chuyển năm đường, chịu đủ khổ ách. Phải siêng tu hành, theo lời ta dạy. Đối Phật phải hiếu, thường nhớ ân thầy. Khiến cho pháp này trụ lâu chẳng diệt. Hãy nên giữ vững, không được hủy mất. Không được khởi vọng tăng giảm Kinh pháp. THƯỜNG NIỆM CHẴNG DỨT, TẮT NHANH ĐẮC ĐẠO. Pháp ta như vậy, nên thuyết như vậy. Cần phải hành theo hạnh Như Lai hành. Vun bồi phước thiện, cầu sanh cõi Tịnh."

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 46: Siêng Tu, Kiên Trì*

Nguyên vì chư Phật nghĩ thương xót quần mê, tùy theo từng căn cơ mà lập cách hóa độ. Trở về nguồn thì chẳng hai, nhưng phương tiện có nhiều cửa. Trong tất cả các phương tiện, cầu lấy một phương tiện thẳng chóng nhất, viên đốn nhất, thì KHÔNG GÌ BẰNG NIỆM PHẬT CẦU SANH TỊNH ĐỘ.

Lại nữa, trong tất cả các pháp Niệm Phật, cầu lấy một pháp đơn giản nhất, dễ dàng nhất, ổn thỏa nhất, thích đáng nhất, thì KHÔNG GÌ BẰNG Tín, Nguyện, Chuyên Trì danh hiệu.

Kinh A Di Đà Yếu Giải - Đại Sư Ngẫu Ích

Thứ nhất là sanh lòng đau tiếc quang âm dù thời gian ba năm không nhiều mấy. Cổ nhân đã ví "Nhu bệnh sốt rét mỗi ngày đều lên cơn, cứ ba lượt nóng lạnh là xong". Nếu không siêng gắng, đốc thúc thân tâm đua tranh với từng phút giây, sẽ không khỏi thấy [thời gian ba năm] là dài. Nếu thấy là dài thì năm tháng dằng dặc, tâm sự ngổn ngang, dễ sanh mệt chán, công phu Tịnh nghiệp chẳng đạt, chẳng tiếc lắm ư? Huống hồ mạng trong hơi thở, nào bảo đảm sống được ba năm? Dù sống hơn được ba năm, nào phải là trường cửu? Như thường nói: "Nhu tù bị dắt ra chợ, như dê bị đưa đến lò mổ, cứ mỗi bước tiến đến trước là một bước đến gần cái chết". Ngày đêm dăm đăm, nóng lạnh chẳng sờn, một câu hồng danh không lúc nào gián đoạn; lẽ nào Di Đà lại không tiếp dẫn; không quyết định sanh về Tịnh Độ sao?

Những người đồng hạnh với tôi hãy dè chừng: chớ lúc đầu tinh chuyên, về sau biếng nhác. Hãy xem ba năm như một ngày, như một sát-na thì mới nên.

*Tịnh Độ Cảnh Ngữ - Khai thị trước khi bắt đầu niệm Phật trường kỳ suốt ba năm - Đại Sư
Hành Sách*

THẬT vì sanh tử
PHÁT Bồ Đề tâm
DỪNG tín nguyện sâu
TRÌ danh hiệu Phật

Đại Sư Triệt Ngô

Tín - Nguyện đã đầy đủ thì Niệm Phật chính là chánh hạnh; cái ác tu thiện đều là trợ hạnh. Tùy theo công sức sâu cạn mà chia thành chín phẩm, bốn cõi Tịnh Độ, may mắn chẳng lạ. Chỉ cần tự kiểm điểm lấy mình, không cần phải hỏi người khác nữa.

Pháp Ngữ của Đại Sư Ngẫu Ích

Như đã nói, pháp môn Tịnh Độ nhiếp khắp căn cơ thượng, trung, hạ; cao trỗi hơn Luật, Giáo, Thiên Tông, thật là lòng từ bi triệt để của chư Phật, chỉ bày thể tánh sẵn có của chúng sanh, dẫn tam Thừa, ngũ tánh đồng quy cõi Tịnh, đưa thượng Thánh - hạ phàm cùng chứng Chân Thường. Cứu giới chúng sanh là pháp này thì trên chẳng thể viên thành Phật đạo. Mười phương chư Phật bỏ pháp môn này thì dưới chẳng thể lợi khắp quần sanh.

Thế nên, vãng Thánh tiền Hiền ai ai cũng hướng về. Ngàn Kinh vạn luận đâu đâu cũng chỉ quy. Từ sau hội Hoa Nghiêm dẫn khởi quy hướng, các đại Bồ Tát tận khắp mười phương thế giới không vị nào lại không cầu sanh Tịnh Độ; kể từ khi diễn thuyết tại Kỳ Viên đến nay, tất cả các “trước thuật” của Tây Thiên, Đông Độ, sau cùng cũng đều quy kết Liên Bang.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

- Chân thật niệm Phật, buông bỏ thân tâm, thế giới xuống, chính là Đại Bồ Thí.
- Chân thật niệm Phật, không khởi tham, sân, si nữa, chính là Đại Trì Giới.
- Chân thật niệm Phật, không quản thị phi, nhân ngã, chính là Đại Nhẫn Nhục.
- Chân thật niệm Phật, không máy may gián đoạn, lai tạp, chính là Đại Tinh Tấn.
- Chân thật niệm Phật, không theo đuổi vọng tưởng, chính là Đại Thiên Định.
- Chân thật niệm Phật, không bị lầm lạc bởi những trò ngoắt ngoéo của người khác, chính là Đại Trí Tuệ.

Hãy thử kiểm điểm: Nếu còn chưa thể buông thân tâm, thế giới xuống; tham, sân, si vẫn còn tự hiện khởi; thị - phi, nhân - ngã vẫn còn tự ôm giữ; gián đoạn, lai tạp còn chưa trừ sạch; chưa vĩnh viễn diệt hết chuyện rong ruổi theo vọng tưởng; các thứ trò ngoắt ngoéo của người khác vẫn còn lung lạc được mình, thì chưa phải là niệm Phật chân thật.

Pháp Ngữ của Đại Sư Ngẫu Ích

Bảy ngày trì danh quý tại nhất tâm bất loạn, không gián đoạn, không xen tạp; chứ không phải niệm nhanh, niệm nhiều là hay. Cốt sao đừng rề rà, đừng gấp gáp; miên miên mật mật trì danh, khiến cho trong tâm, Phật hiệu văng vặc phân minh; mặc áo, ăn cơm, đi, đứng, nằm, ngồi, một câu hồng danh khắng khít chẳng dứt, khác nào hít thở – không tán loạn nhưng cũng không được chìm đắm. Trì danh như thế có thể bảo là đạt Nhất Tâm về mặt Sự.

Khai thị cho đại chúng trước khi khởi đầu Phật thất - Đại Sư Hành Sách

Một pháp Niệm Phật chính là diệu pháp bậc nhất để bỏ trần lao, quay về Giác, phản bản quy nguyên. Đối với người tại gia, pháp này lại càng thân thiết. Vì người tại gia thân trong lưới trần, công việc đa đoan; đối với những việc như nhiếp tâm tham thiền, tụng Kinh trong tịnh thất – do hoàn cảnh sẽ không làm được hoặc chẳng đủ sức. Chỉ có riêng pháp Niệm Phật là thuận tiện nhất.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Chớ hiểu “vô niệm” là “không niệm”. “Vô niệm mà niệm” nghĩa là không có cái tướng khởi tâm động niệm để niệm, nhưng vẫn niệm niệm không gián đoạn. Cảnh giới này thật chẳng dễ đạt được, chớ có hiểu sai.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 2 - Thư trả lời cư sĩ Mã Khế Tây

Xưa kia, ông Bạch Cư Dị hỏi Ô Sào thiền sư: “Thế nào là đại ý của Phật pháp?”

Ngài Ô Sào đáp: “Đừng làm các điều ác, vâng làm các điều thiện”.

Ông Bạch nói: “Hai câu ấy đưa trẻ lên ba cũng nói như thế được!”

Ngài Ô Sào đáp: “Tuy đưa trẻ lên ba nói được, ông lão tám mươi vẫn làm không được!”

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Cõi đời truyền tụng khi con xuất gia, cha mẹ lạy ngược lại đưa con ấy. Đây là điều ngoa truyền. Hạng ngu Tăng không hiểu biết bèn để cho cha mẹ lạy, hoặc ngồi chính giữa để cha mẹ châu hầu bên cạnh, hoặc ngồi ở giữa để cho cha mẹ vái chào. Làm như vậy, xa là trái nghịch ý chỉ của Phật, gần là trái nghịch luân thường – chuốc lấy sự chê bai, khinh ghét của người đời, tạo ra thói kiêu mạn cho con người. Đây chính là lỗi của Tăng, chứ không phải lỗi của Phật. Không biết rằng, cha mẹ lạy ngược lại là vì hễ con xuất gia thì là con của Phật, không còn là con của cha mẹ nữa. Cho nên nếu con lạy [cha mẹ] thì cha mẹ lạy đáp lại. Lạy trả lại chính là đáp lễ, hoàn lễ, chứ không phải là lạy trả một cách trái lẽ thường.

Chánh Ngoa Tập – Trích từ Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Nếu tin tưởng được pháp [Tịnh Độ] này, đó là nhiều kiếp đã trồng sâu thiện căn. Nếu có thể “*Dùng tín nguyện sâu trì danh hiệu Phật, nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối*” thì cái tâm phàm phu biến thành Như Lai Tạng – như người nhiễm hương, thân có mùi thơm. Hiện tại đã tiếp giáp với khí phần của Phật, lúc lâm chung lại không cảm ứng đạo giao, được Phật tiếp dẫn hay sao?

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Mạng người vô thường. Một hơi thở ra mà không vào lại, đời người tức hết. Bởi vậy, mau mau dũng mãnh, tinh tấn; chớ buông lung, lơ lửng. Hãy coi việc niệm Phật là gấp rút, khẩn trương nhất!

Cao Tăng Quảng Khâm

Một pháp niệm Phật thông trên thấu dưới, vừa là Quyền vừa là Thật, vừa Tiệm vừa Đốn, chẳng thể phê phán bằng giáo lý thông thường. Trên đến Đẳng Giác Bồ Tát, dưới đến chúng tánh A Tỳ đều nên tu tập.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 2 - Thư trả lời cư sĩ Mã Khế Tây

Mỗi ngày phải tự huấn luyện để lòng đừng tham, đừng nói lảng nhãng.

Khi mở miệng, hãy nói về Phật Pháp, cầu sanh Tây Phương. Chúng tử "thói quen thế tục" bạn đã trồng trong tâm quá đủ rồi; do đó, đừng nên tiếp tục nói những lời thế tục, thị phi nữa.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Tu hành cần phải gạt bỏ cái thân. Áo quần, ăn uống, chỗ ở đều phải giản dị. Cần phải mặc áo thô, ăn cơm lạt. Nếu quá chú trọng đến ăn, mặc, ở, thì bạn nào khác gì kẻ thế tục? Khi bạn coi nhẹ việc ăn, mặc, ở, thì mới trừ nổi tham, sân, si. Nếu những thứ ấy quá sung túc, thì dục vọng sẽ phùng phùng, lòng tham sẽ cao ngất. Do đó, muốn buông bỏ thân tâm thì phải từ nơi ăn, mặc, ở mà hạ thủ công phu.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Lúc bình thường: gặp thiện thì làm, gặp ác thì bỏ. Khi niệm Phật thì buông xả vạn duyên, một ác niệm vừa khởi lên thì liền dùng ngay một câu "Nam Mô A Di Đà Phật" để áp chế nó. Thân tóm ba nghiệp thân, khẩu, ý; theo đó mà hành lâu ngày sẽ được thành công. Vì thế bảo là vạn nhân tu, vạn nhân khú.

Tuyệt Lư Lão Nhân Tịnh Độ Tuyển Tập - Cư Sĩ Lý Bình Nam

Trên đường tu, có rất nhiều thứ không giống với đường đời, thế tục. Do đó, đừng nên tranh chấp ĐÚNG với KHÔNG ĐÚNG.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Tin xác quyết, Nguyện khẩn thiết, dù tán tâm niệm Phật cũng chắc chắn được vãng sanh. Lòng tin không chân thật, nguyện không vững mãi, dù nhất tâm bất loạn cũng không được vãng sanh.

Được vãng sanh hay không hoàn toàn là do có Tín, Nguyện hay không. Phẩm vị cao hay thấp là do trì danh sâu hay cạn.

Pháp Ngữ của Đại Sư Ngẫu Ích

Đừng nghĩ pháp này giản tiện, dễ hành, rồi coi là chuyện nhàn hạ. Phải chí tâm siêng năng, khẩn thiết mới có thể thành tựu.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư gửi cư sĩ X...(viết thay Sư Liễu Du)

Phải biết: Trí tuệ - đức tướng và vọng tưởng - chấp trước chỉ là một tâm, vốn không phải là hai vật. Mê thì toàn thể trí tuệ - đức tướng liền trở thành vọng tưởng, chấp trước; ngộ thì toàn thể vọng tưởng, chấp trước liền thành trí tuệ, đức tướng. Ví như nước đông thành băng, băng tan thành nước; cũng như say thấy nhà xoay, chứ nhà thật sự không xoay. Mê thì cho là phương hướng thay đổi, chứ phương hướng thật sự không đổi dời. Nói “vạn cảnh vốn nhàn, chỉ có tâm tự ồn náo. Một tâm không sanh, vạn pháp đều dứt”, chính là ý này. Lý này ngộ thì dễ, nhưng chứng thật khó. Nếu chẳng phải tức căn chín muồi, ai có thể tự chứng, tự đạt được! Vì thế, đức Thế Tôn ta riêng ban phương tiện, lập ra pháp môn Tín Nguyện Niệm Phật Cầu Sanh Tịnh Độ.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 3 - Lời tựa cho bức khánh đồ nhà ông Hà Lãng Tiên ở Thiệu Hưng

Cổ nhân dạy thân cận minh sư, cầu thiện tri thức. Nhưng thật ra, thiện tri thức không thể dùng miệng truyền tâm, trao pháp môn bí mật được. Họ chỉ giúp người khác gỡ niệm, cởi trói. Đấy chính là “bí mật”.

Nay chỉ tám chữ “chấp trì danh hiệu, nhất tâm bất loạn” chính là pháp môn bí mật để gỡ niệm, cởi trói, là đường lớn thênh thang để thoát sanh tử. Sáng niệm, chiều niệm, đi niệm, ngồi niệm, niệm niệm liên tục tự thành Tam Muội, chứ đừng có cầu cái gì khác nữa.

Vân Khê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Chớ nên tu hành bằng cái tâm sôi động, lầm lạc, cầu được Thánh cảnh giới biến hiện và đủ mọi thứ thần thông. Chỉ nên mong sao tâm tương ứng với Phật mà thôi!

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên, Quyển 1 - Thư trả lời Pháp Sư Đệ Tịch

Khi bạn khởi phiền não, buồn lo, chớ nên kiếm kẻ khác nói này nói nọ. Nói lui nói tới, thế nào bạn cũng mắc vào thói thị phi lăng nhăng. Tốt nhất là hãy lạy Phật cho nhiều để giải trừ phiền não.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Phật dạy pháp tu hành thoát sanh tử có nhiều môn phương tiện, chỉ có pháp Niệm Phật Cầu Sanh Tịnh Độ là thiết yếu, nhanh tắt nhất. Kinh dạy: “Muốn tịnh cõi Phật thì nên tịnh tự tâm”, nên nay tu hành Tịnh nghiệp phải lấy tâm trong sạch làm gốc. Muốn tịnh cái tâm mình thì điều trước tiên là giới căn phải thanh tịnh vì ba điều ác nơi thân, bốn điều ác nơi miệng, ba điều ác nơi ý chính là mười nghiệp ác tạo thành khổ nhân của Tam Đò.

Điểm cốt yếu của trì giới là trước hết phải tam nghiệp thanh tịnh thì tự tâm thanh tịnh:

- Thân chẳng giết, trộm, dâm thì thân nghiệp sẽ thanh tịnh.
- Miệng chẳng nói dối, nói thêu dệt, nói đôi chiều, ác khẩu thì khẩu nghiệp sẽ thanh tịnh.
- Ý chẳng tham, sân, si thì ý nghiệp sẽ thanh tịnh.

Dứt vĩnh viễn mười điều ác như thế thì tam nghiệp trong suốt như băng.

Đây là yếu quyết để tịnh tâm. Trong cái tâm thanh tịnh ấy, nhằm chán nỗi khổ Ta Bà, phát nguyện vãng sanh An Dưỡng, lập chánh hạnh Niệm Phật.

Mộng Du Tập - Đại Sư Hám Sơn

Bảy mươi tuổi từ xưa đã hiếm, sống trăm năm có được mấy người! Nay trong lúc tuổi xế chiều đây chính là lúc buông bỏ hoài bão; thấy rõ thế gian hết như một trường hý kịch, chẳng hề chân thật. Chỉ còn một câu A Di Đà Phật để đáp đối tháng ngày, chỉ lấy Tây Phương Cực Lạc thế giới làm quê nhà mình: Nay ta niệm Phật, mai sau sanh về Tây phương. Còn gì hay hơn, hãy nên vui mừng lớn lao, đừng sanh phiền não.

Giả sử gặp phải chuyện chẳng như ý hãy liền xoay chuyển ý niệm, gấp rút đề cao câu niệm Phật này, hồi quang phản chiếu: Ta là người sống trong thế giới của Phật A Di Đà lẽ nào còn thấy biết như người trong thế gian mà nóng giận, vui vẻ! Chỉ nhất tâm niệm Phật. Đây chính là pháp môn đại an lạc, đại giải thoát của những người trí tuệ.

Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Chúng ta chỉ biết mình do cha mẹ sanh ra. Nhưng trước khi được cha mẹ sanh ra, mặt mũi mình ra sao? Sau khi chết đi, mình sẽ về đâu?

Nay do nghe Phật Pháp, biết có Đức Phật hiệu A Di Đà là vị đã phát 48 lời nguyện rằng ai niệm danh hiệu của Ngài thì sẽ được tiếp dẫn về Tây Phương. Nếu Phật có nguyện như vậy, thì ta cũng phải phát nguyện: Nguyện Vãng Sanh Cực Lạc.

Ta phải tin chắc rằng thật có Thế Giới Cực Lạc, có Đức Phật Đại Từ Đại Bi A Di Đà; rồi phải luôn luôn niệm Phật để đến lúc lâm chung ta mới có chánh niệm. Khi hấp hối mà có khả năng niệm Phật, thì Đức A Di Đà ắt sẽ đến tiếp dẫn. NHƯNG nếu bạn vẫn còn ý nghĩ lưu luyến bất kỳ thứ gì, dù nhỏ như đầu kim, ngọn cỏ ở cõi Ta Bà này, bạn sẽ lại rớt vào vòng luân hồi.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Người niệm Phật nếu mắc bệnh hãy nên một dạ đợi chết. Nếu tuổi thọ chưa hết sẽ chóng lành bệnh, vì toàn thân buông xuống niệm Phật có thể tiêu được nghiệp chướng mạnh nhất. Nghiệp tiêu, bệnh sẽ lành. Nếu không buông xuống được, cứ muốn cầu lành bệnh thì vẫn chưa thể lành bệnh được, mà cũng chắc chắn không cách gì vãng sanh được vì chẳng

nguyện vãng sanh. Nếu không hiểu rõ những đạo lý này, còn có thể cậy vào Phật Tử lực được ư?

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 2 - Thư trả lời anh em ông Châu Mạnh Do

Thân thể này giống như cái nhà, chắc chắn sẽ hư sụp. Lúc ấy dù có sửa chữa đến cách nào nó cũng sụp. Do đó, chúng ta phải buông bỏ sự chấp trước vào thân thể giả dối này; đừng nên quá chăm sóc, lo lắng cho nó.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Niệm Phật nên thường tưởng như mình sắp chết, sắp đọa địa ngục, thì không khẩn thiết cũng sẽ tự khẩn thiết, không tương ứng cũng tự tương ứng. Dùng “tâm sợ khổ” niệm Phật chính là diệu pháp thoát khổ bậc nhất, cũng là diệu pháp tùy duyên tiêu nghiệp bậc nhất.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Ngày nay, bạn có thời gian để tu hành là quý báu, khó được lắm đấy! Hãy xem bạn có tìm được con đường thoát sanh tử hay chằng. Nếu bạn quá chú trọng, chăm lo cái thân xác này thì bạn không phải là tu hành niệm Phật đâu! Quá chăm sóc cái thân xác này thì không có cách gì giải thoát được.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Tạp niệm là bệnh, Niệm Phật là thuốc. Niệm Phật chính là để trị tạp niệm, nếu không trị nổi tạp niệm là do niệm Phật không tha thiết. Lúc tạp niệm khởi lên liền dốc sức ra công; mỗi chữ, mỗi câu tinh nhất chằng xen tạp, thì tạp niệm tự dứt.

Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Hiện thời, học nhân Tịnh-nghiệp suốt ngày niệm Phật, sám hối tội lỗi, phát nguyện, mà Tây Phương vẫn quá xa. Đó là do chưa thể giữ sao cho ngoài chuyện vãng sanh, không còn nghĩ chuyện gì khác; chưa nhớ được gốc ái, để dây tình còn lôi kéo vậy. Nếu có thể coi chuyện ân ái cõi Ta Bà như nhai sáo; chẳng quản bận, rảnh, động, tịnh, khổ, sướng, buồn, vui; cứ dựa vào một câu Phật hiệu hết như dựa vào núi Tu Di thì tất cả cảnh duyên đều không lay động nổi.

Tịnh Độ Cảnh Ngữ - Đại Sư Hành Sách

Hỏi: Mười niệm và một niệm đều được vãng sanh thì cần gì phải bảy ngày [nhất tâm bất loạn]?

Đáp: Nếu lúc bình thường không có công phu bảy ngày [nhất tâm bất loạn] thì làm sao có mười niệm hay một niệm lúc lâm chung được? Dầu là kẻ nghịch ác thuộc Hạ Hạ Phẩm, đều là do cái nhân trong đời trước đã chín mùi nên cảm vùi khi lâm chung gặp thiện hữu, vừa nghe nói [về pháp môn Tịnh Độ] liền tín nguyện. Chuyện này trong một vạn trường hợp chẳng có được một, há nên cầu may ư? Sách "*Tịnh Độ Hoặc Vấn*" bài xích quan điểm cầu may này tường tận nhất, người đời nay chẳng thể không đọc!

Kinh A Di Đà Yếu Giải - Đại Sư Ngẫu Ích

Bất cứ việc gì tới, bạn phải nhìn xuyên thấu chúng, đừng chấp trước vào chúng. Quan trọng nhất vẫn là cột bốn chữ "A Di Đà Phật" nơi miệng mình!

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Niệm Phật cần phải nhiếp tâm; niệm từ TÂM khởi, tiếng từ miệng phát ra; đều phải mỗi câu, mỗi chữ phân minh rành rẽ. Lại phải lắng tai nghe kỹ, từng câu, từng chữ nạp vào trong TÂM. Nhĩ căn đã nhiếp thì các căn kia không cách chi rong ruổi bên ngoài, mới hòng mau đạt nhất tâm bất loạn.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư gởi nữ sĩ Từ Phước Hiền

Muốn sanh Tây Phương, trước hết PHẢI CÓ lòng tin chân thật, nguyện thiết tha. Nếu không có lòng tin chân thật, nguyện thiết tha, dầu có tu hành cũng không thể cảm ứng đạo giao cùng Phật, chỉ được phước báo nhân thiên và thành cái nhân đắc độ trong tương lai mà thôi. Nếu tín nguyện đầy đủ thì vạn người tu, vạn người về, không sót một ai. Tổ Vĩnh Minh nói: "*Vạn người tu, vạn người về*" là chỉ những người có đủ tín nguyện. Đã có đủ lòng tin chân thành, nguyện thiết tha, nên lấy niệm Phật làm chánh Hạnh. Dùng Tín - Nguyện để dẫn đường, niệm Phật là chánh Hạnh.

Ba thứ Tín - Nguyện - Hạnh là tông yếu của pháp môn Niệm Phật. Có Hạnh nhưng không Tín - Nguyện, không thể vãng sanh. Có Tín - Nguyện, không Hạnh cũng không thể vãng sanh. Ba thứ Tín - Nguyện - Hạnh đầy đủ không khuyết, quyết định vãng sanh. Được vãng sanh hay không hoàn toàn do Tín - Nguyện có hay không; phẩm vị cao hay thấp hoàn toàn do trì danh sâu hay cạn.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư gởi cư sĩ Trần Tích Châu

1. **M**ột là lấy "*Thật vì sanh tử phát Bồ Đề tâm*" làm đường lối chung cho việc học đạo.
2. Hai là lấy "*Tín Nguyện sâu trì danh hiệu Phật*" làm Tịnh Độ chánh tông.
3. Ba là lấy "*Nhiếp tâm chuyên chú mà niệm*" làm phương tiện để thực hành.
4. Bốn là lấy "*việc chiết phục phiền não hiện hành*" làm trách vụ trọng yếu để tu tâm.
5. Năm là lấy "*việc giữ vững tứ trọng giới pháp*" làm căn bản để nhập đạo.
6. Sáu là lấy "*các thứ khổ hạnh*" để làm trợ duyên tu đạo.
7. Bảy là lấy "*nhất tâm bất loạn*" làm chỗ quy túc của Tịnh hạnh.
8. Tám là lấy "*các thứ tướng lành*" để chứng nghiệm việc vãng sanh.

Tám điều này ai nấy đều nên hiểu biết tường tận. Người tu Tịnh nghiệp chẳng thể chẳng biết.

Ngữ Lục của Đại Sư Triệt Ngộ

Lại này A Nan! Nếu có chúng sanh muốn sanh cõi đó, tuy không thể đại tinh tấn Thiên Định, tận trì Kinh giới, phải nên làm lành.

Nghĩa là: Một không sát sanh, hai không trộm cắp, ba không dâm dục, bốn không nói dối, năm không thù dật, sáu không ác khẩu, bảy không đôi chiều, tám không tham lam, chín không sân giận, mười không si mê.

Ngày đêm tư duy như sau: các thứ công đức, các thứ trang nghiêm của Cực Lạc thế giới và A Di Đà Phật. Chí tâm quy y, đánh lễ cúng dường.

Khi người này lâm chung, không kinh không sợ, tâm không điên đảo, liền được vãng sanh cõi nước Phật kia.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 25: Chánh Nhân Vãng Sanh*

Lúc con thành Phật, mười phương chúng sanh, nghe danh hiệu con, CHỈ TÂM tin ưa, tất cả thiện căn, tâm tâm hồi hướng, NGUYỆN SANH cõi con, dấu chỉ mười niệm, nếu không được sanh, không thành Chánh Giác. Chỉ trừ ngũ nghịch, phỉ báng chánh pháp.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 6, nguyện thứ 18*

Khi niệm Phật mà không có chánh niệm thì lòng bạn luôn nghĩ này, nghĩ nọ. Miệng niệm mà tâm hướng ngoại. Nếu bạn thật sự muốn, thì bạn mới làm cho tâm bạn chuyên nhất được. Nếu bạn không có lòng muốn tu, thì làm sao niệm Phật?

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Chư vị tu hành hơn ba mươi năm. Cổ nhân nói:

“Thuyết đắc nhất trượng, bất như hành nhất xích”

(Nói một trượng không bằng làm được một thước)

Nói nhiều vô dụng, cần phải thật tu mới nên. Kinh điển rất nhiều, nhưng hiểu được vạn pháp chẳng bằng hiểu kỹ một pháp, bởi lẽ bất luận như thế nào cũng đều phải y theo một môn tu hành mới hòng được thành công.

Dùng bất cứ câu nào trong Kinh cũng đều chứng quả được, nhưng vạn câu Kinh chẳng bằng một câu Phật!

Tuyệt Lư Lão Nhân Tịnh Độ Tuyển Tập - Cư Sĩ Lý Bình Nam

Tâm đã hay tạo nghiệp thì cũng có thể chuyển nghiệp. Và nghiệp đã do tâm tạo, tất cũng tùy theo tâm mà chuyển.

Nếu tâm mình không chuyển được nghiệp, tức bị nghiệp trói buộc. Nghiệp không chuyển theo tâm thì có thể buộc tâm.

Nhưng dùng tâm thế nào mới chuyển được nghiệp? Ấy là giữ tâm hợp với đạo đức, hợp với Phật.

Và nghiệp làm sao buộc được tâm? Ấy là để tâm y theo đường lối cũ, buông lung theo cảnh trần.

Đại Sư Triệt Ngô

Bế quan tu Tịnh Nghiệp quả thật rất tốt, nhưng cần phải một lòng dốc sức nơi Tín, Nguyện, Nhất Tâm; chớ nên dốc sức nơi thấy Tịnh cảnh hay thấy Phật. Nếu không khéo dụng tâm, chỉ muốn mau thấy Tịnh cảnh – vọng niệm này cố kết không cởi gỡ được, mỗi ngày một sâu hơn, ắt sẽ khiến cho oán gia trong đời trước biến hiện Tịnh cảnh, đợi cho ông thấy xong, sanh lòng hoan hỷ lớn lao, ma sẽ thừa dịp xâm nhập, không thuốc gì chữa được! Hãy nên đem lời khích lệ này để bảo ban.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên, Quyển 1 - Thư trả lời Hòa Thượng Truyền Độ

Kinh dạy: “Chí tâm niệm Phật một câu tiêu trừ được trọng tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử”. Trong hai mươi năm qua, quý vị không một ai niệm được như vậy.

Chí tâm là lúc niệm Phật, trước hết phải dọn tâm cho thật sạch sẽ, rỗng rỗng rang rang thì ngay khi ấy, một câu Phật hiệu thông trên suốt dưới, không còn gì khác cả. Niệm chí tâm như thế thì mới hòng đạt được “*Nhất Tâm Bất Loạn*”.

Quý vị niệm Phật hãy nên theo nguyên tắc này, nhưng làm thế nào để chí tâm?

Xin đáp: “Tội từ tâm khởi, dùng tâm sám”. Do còn tội nghiệp nên tâm khởi phiền não. Lúc tâm khởi phiền não thì sẽ tạo tội nghiệp. Ngay lúc ấy phải sám hối cho nó tiêu mất. “*Tâm đã diệt rồi, tội cũng không*”. Do còn tội nghiệp nên chẳng thể chí tâm. Tội nghiệp đã diệt sẽ tự nhiên chí tâm. Bởi thế bảo: “*Tội diệt, tâm mất thấy đều không, thế mới gọi là chân sám hối*”. Niệm Phật như thế thì đạt được chí tâm, diệt được trọng tội, dù bom nguyên tử có rơi xuống cũng chẳng ngại gì.

Tuyệt Lưu Lão Nhân Tịnh Độ Tuyển Tập - Cư sĩ Lý Bình Nam

Lúc con thành Phật, mười phương chúng sanh nghe danh hiệu con, phát tâm Bồ Đề, tu các công đức, phụng hành sáu Ba La Mật, kiên cố bất thoái. Lại đem tất cả thiện căn hồi hướng, nguyện sanh nước con, nhất tâm niệm con ngày đêm chẳng ngớt. Đến lúc lâm chung, con cùng các Bồ Tát hiện tiền nghinh tiếp, trải qua khoảnh khắc, liền sanh nước con, thành bậc A Duy Việt Trí Bồ Tát. Không đạt nguyện này, không thành Chánh Giác. (19. *Nguyện nghe danh phát tâm; 20. Nguyện lâm chung tiếp dẫn*)

Lúc con thành Phật, mười phương chúng sanh nghe danh hiệu con, hệ niệm cõi con, phát tâm Bồ Đề, kiên cố bất thoái. Gieo các cội đức, chí tâm hồi hướng, muốn sanh Cực Lạc, thấy đều toại nguyện. Nếu có nghiệp ác đời trước, nghe danh hiệu con, liền tự hối lỗi, tu đạo làm lành, thọ trì Kinh giới, nguyện sanh nước con, mạng chung chẳng đọa vào tam ác đạo, liền sanh nước con. Nếu không được vậy, không thành Chánh Giác. (21. *Nguyện sám hối được vãng sanh*)

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 6: Phát Đại Thệ Nguyện*

Sư hỏi tăng Hải Châu: “Niệm Phật có thường gián đoạn chẳng?”

Tăng đáp: “Hễ nhắm mắt ngủ liền quên mất”.

Sư nghiêm mật, quở: "Nếu nhắm mắt liền quên thì niệm Phật như vậy dù có niệm một vạn năm cũng vô ích. Từ nay trở đi, ông cần phải trong lúc ngủ cũng niệm Phật không gián đoạn thì mới có phần thoát khổ được. Nếu trong giấc ngủ không niệm Phật được, quên mất đi thì khi mở mắt ra liền buồn khóc, nhồm dậy ngay, đến ngay trước Đức Phật dập đầu đến chảy cả máu; hoặc niệm ngàn tiếng, vạn tiếng, dốc cạn hết sức chính mình mới thôi. Làm như thế chừng hai ba chục lần thì tự nhiên trong khi ngủ mê mệt, niệm Phật cũng chẳng bị gián đoạn".

Tử Bách Lão Nhân Tập - Đại Sư Đạt Quán

Trong sự niệm Phật, điều trọng yếu nhất là để liễu sanh thoát tử. Đã vì liễu sanh tử thì với nỗi khổ sanh tử, tự sanh tâm chán nhàm; với sự vui Tây Phương, tự sanh tâm ưa thích. Như thế thì hai pháp Tín, Nguyện sẽ được đầy đủ, trọn vẹn ngay trong khoảnh khắc ấy. Rồi lại thêm chí thành, khẩn thiết như con nhớ mẹ mà niệm thì Phật lực, Pháp lực, tự tâm tín nguyện công đức lực, cả ba pháp cùng hiển hiện trọn vẹn, khác nào mặt trời rực rỡ trên không. Dù cho mây đùn, băng đóng tầng tầng, không lâu cũng sẽ tan hết cả.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Cứ chê kẻ khác sai, kẻ khác xấu, còn mình thì luôn luôn đúng, luôn tốt; nghe người ta nói mình tốt thì vui, thì thích; bị kẻ khác chê xấu thì khó chịu, thì buồn: Tất cả đều là nhân - ngã tướng, thấy thật có mình, có người. Khi tu hành mà còn có tướng nhân - ngã như thế thì không thể yên ổn tu hành. Khi còn ngã tướng thì làm gì cũng thấy có cái TA, coi cái TA này trọng lắm, phân định ranh giới TA và HỌ rõ ràng lắm. Như vậy thì chẳng có lợi gì cho việc tu, mà do đó ngày ngày lại phát sinh phiền não.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Chỗ để thực hiện "nhiếp trọn sáu căn" là do nơi NGHE. Bất luận niệm lớn tiếng hay niệm nhỏ tiếng, hoặc không mở miệng, niệm thầm trong tâm,

đều phải nghe từng câu từng chữ cho rành rẽ. Đấy chính là bí quyết niệm Phật. Ba thứ Tín, Nguyện, Hạnh là cương yếu của Tịnh Độ. "Nhiếp trọn sáu căn" là bí quyết niệm Phật. Biết được hai điều này rồi thì chẳng cần phải hỏi ai nữa.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên, Quyển 1 - Thư trả lời Đại Sư Minh Tánh

Khi tu thì cứ tu, cần gì phải suy nghĩ, tính toán nào là đi học Phật học, lấy bằng cấp, làm này làm nọ? Đó đều không phải là chuyện tu hành.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

- **T**u thì đừng hỏi đúng với sai, đừng kể hữu lý hay vô lý.
- Trên đường tu, có rất nhiều thứ không giống với đường đời, thế tục. Do đó, đừng nên tranh chấp đúng với không đúng.
- Tu hành không phải là tranh chấp đúng với sai. Tu hành cần phải có công phu NHẪN NHỤC. Dù mình đúng mà bị trách là sai, mình cũng phải nhận chịu.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Ông nói thường có những cảnh giới [trong khi niệm Phật], ắt là ông chưa từng chân thật nhiếp tâm, chỉ lo hành trì phô trương bề ngoài mà ra. Nếu chân thật nhiếp tâm thì bên trong không có vọng niệm; chuyên chú vào một câu Phật hiệu, ắt nghiệp chướng tiêu trừ, phước huệ tăng trưởng; đâu đến nỗi thường bị khổ vì có những cảnh giới? Chớ nên tu hành bằng cái tâm sôi động, lầm lạc, cầu được Thánh cảnh giới biến hiện và đủ mọi thứ thần thông, chỉ nên mong sao TÂM TƯƠNG ỨNG VỚI PHẬT mà thôi!

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên - Thư trả lời Pháp Sư Đễ Tĩnh

[Tụng Kinh]

Nếu muốn tùy sức chứng được lợi ích thật sự, phải chí thành khẩn thiết, thanh tịnh ba nghiệp. Trước hết, đoạn tọa một lát để thân tâm ngưng lặng,

rồi sau đấy mới lễ Phật, niệm ra tiếng, hoặc chỉ thầm; hoặc lễ Phật rồi đoan toạ một chút, sau đấy mới mở Kinh ra. Cần phải ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh như đối trước Thánh dung, đích thân nghe viên âm, chẳng dám chớm một niệm lười nhác, cũng chẳng dám khởi một niệm phân biệt. Đọc thẳng từ đầu đến cuối, bất luận dù văn hay nghĩa đều nhất loạt không dụng công để hiểu.

Đọc Kinh như thế, người lợi căn liền có thể ngộ được lý Nhị Không, chứng pháp Thật Tướng. Nếu như căn cơ độn, kém, cũng có thể tiêu trừ nghiệp chướng, tăng trưởng phước huệ. Lục Tổ nói: "Chỉ xem Kinh Kim Cang liền có thể minh tâm kiến tánh", tức là nói đến cách xem như vậy đó. Vì thế nói là "chỉ". Có thể xem như thế thì xem Kinh Đại Thừa nào cũng có thể minh tâm kiến tánh, há phải riêng gì Kinh Kim Cang là như vậy!

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư trả lời cư sĩ X... ở Vĩnh Gia

Niệm Phật muốn được nhất tâm thì trước hết phải phát tâm chân thật – thật sự vì liễu sanh tử, không phải vì mong người đời gọi mình là người tu hành chân thật. Lúc niệm phải từng chữ, từng câu từ tâm phát khởi, từ miệng thốt ra, lọt vào tai; một câu như vậy, trăm ngàn vạn câu cũng như vậy. Làm được như thế thì vọng niệm không do đâu khởi được; Tâm và Phật tự có thể khế hợp. Lại phải khéo dụng tâm, chớ chấp trước quá mức đến nỗi thân tâm không yên, hoặc đến nỗi khởi các ma sự. Nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối – hành theo đó, quyết không bị lầm lạc đi vào đường rẽ.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư trả lời cư sĩ Châu Quần Tranh ở Vĩnh Gia

Muốn trừ cái chấp về tôi thì phải từ nơi mặc áo thô, ăn cơm đạm mà dụng công. Giảm bớt ham muốn. Không có tâm phân biệt. không suy nghĩ về mình, về người, về chúng sanh, hay về thọ mạng.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Niệm Phật phải lâu bền, không được gián đoạn. Gián đoạn thì Tịnh nghiệp không thể thành tựu. Hãy nên dũng mãnh, không nên lười mỏi; lười mỏi thì Tịnh nghiệp cũng chẳng dễ thành. Nếu lâu dài mà không dũng mãnh thì sẽ thoái thất. Dũng mãnh mà không lâu bền thì chẳng tiến triển được.

Ngữ Lục - Đại Sư Triệt Ngô

Lại này A Nan! Nếu có thiện nam tử, thiện nữ nhân, nghe Kinh điển này, thọ trì đọc tụng, biên chép cúng dường, ngày đêm không ngừng, cầu sanh cõi kia; phát tâm Bồ Đề; trì các cấm giới, giữ vững chẳng phạm; lợi lạc hữu tình, thiện căn đã làm đều ban cho họ, khiến họ an lạc; ước niệm Tây phương A Di Đà Phật và cõi nước kia, thì lúc người này mạng chung, sắc tướng như Phật, mỗi mỗi trang nghiêm, sanh trong cõi báu, chóng được nghe pháp, vĩnh bất thoái chuyển.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 25: Chánh Nhân Vãng Sanh*

A Di Đà Phật trong nhiều kiếp quá khứ, phát bốn mươi tám nguyện độ thoát chúng sanh. Có một nguyện là: "*Nếu có chúng sanh nghe danh hiệu ta, cầu sanh về nước ta, dầu chỉ mười niệm mà nếu chẳng sanh, chẳng thành Chánh Giác*".

A Di Đà Phật thệ nguyện độ sanh; nhưng nếu chúng sanh chẳng cầu tiếp dẫn, Phật cũng chẳng biết làm cách nào! Nếu như CHÍ TÂM xưng danh, THỀ CẦU XUẤT LY Ta Bà thì không một ai lại không được Phật rủ lòng từ nhiếp thọ.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Một pháp Niệm Phật là pháp giản dị nhất, dễ dàng nhất, rộng nhất, lớn nhất, nhưng phải KHẨN THIẾT, CHÍ THÀNH ĐẾN CÙNG CỰC mới có thể cảm ứng đạo giao, được lợi ích thật sự ngay trong đời này. Nếu biếng trễ, lười nhác, không máy may kính sợ, dầu gieo được viên nhân, nhưng cái

tội khinh nhờn khó thể tưởng được nổi. Dầu cho được làm người, sanh lên trời, trọn khó thể dự vào Hải Hội. Đối với tượng Phật nên coi như là Phật thật, chẳng thể xem như đất, gỗ, đồng, sắt v.v... Kinh điển là thầy của tam thế chư Phật, như xá-lợi của Pháp Thân Như Lai, cũng nên xem như Phật thật, chẳng được coi như giấy, mực v.v... Lúc đối trước Kinh tượng, nên như trung thần thờ Thánh Vương, như con hiếu đọc di chúc. Làm được như thế thì không nghiệp chướng nào chẳng tiêu, không phước huệ nào chẳng đủ.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư trả lời cư sĩ Đặng Bá Thành

Trong mỗi niệm, luôn niệm Phật không có tạp niệm thì gọi là Nhất Tâm. Nhất tâm niệm Phật mà còn nhất tâm tu các pháp môn khác thì là Nhị Tâm.

Không tạp niệm mới chỉ là Sự Nhất Tâm, nay mình còn làm chưa được hưởng hồ là Lý Nhất Tâm! Vì vậy, niệm Phật phải giữ chí đừng để nhị tâm, đừng vì lẽ Tam Muội khó thành bèn vội đổi sang tu các hạnh khác.

Vân Khê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Tu hành không cần có ý niệm về tôi. Không nên kể lể mình hồi xưa, lúc chưa xuất gia thì có chức phận thế này, địa vị thế nọ; nếu làm vậy thì không thể buông bỏ mọi thứ, không thể tu hành. Khi đã xuất gia thì chẳng còn chức phận, địa vị, học lực, bằng cấp, tài năng, v.v..., mọi người đều như nhau cả.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Nếu một người tu mà trải qua bao tháng năm hành đạo không thấy mình **TÂM THƯỜNG** hơn, **GIẢN DỊ** hơn và **KHIÊM TỐN** hơn thời gian ban đầu, thì có lẽ là người tu đó đã đi lạc rồi!

Đạt-lai Lạt-ma

Đã biết Ta Bà là khổ, Cực Lạc là vui, nên phát lòng thệ nguyện thiết thật, nguyện lìa Ta Bà về Cực Lạc. Lòng nguyện ấy ví như người bị sa xuống hầm như cầu mau ra khỏi, lại như kẻ ở lao ngục mong nhớ cố hương. Sự mong cầu cần phải khẩn thiết, vì sức mình không thể tự thoát khỏi, phải nhờ bậc có thể lực lớn dìu dắt. Chúng sanh ở cõi Ta Bà, đối với cảnh thuận nghịch khởi lòng tham, giận, mê, gây nghiệp giết, trộm, dâm, làm ô uế bản tâm trong sạch, ấy là hầm như sâu thăm. Đã gây nghiệp ác, tất chịu quả khổ, trải nhiều kiếp luân hồi trong sáu nẻo đó là lao ngục lâu dài. Về kiếp trước, đức A Di Đà phát bốn mươi tám lời nguyện độ sanh, trong ấy có một nguyện: *“Nếu chúng sanh nào nghe danh hiệu ta, chí tâm xưng niệm cho đến mười lần, cầu sanh về Cực Lạc, như không được vãng sanh, ta thề không thành Phật”*. Đức Từ phụ tuy thệ nguyện độ sanh như thế, nhưng nếu chúng sanh không cần tiếp dẫn, Phật cũng chẳng biết làm sao? Như có người hết lòng xưng danh, cầu lìa cõi Ta Bà, đều được Phật xót thương tiếp dẫn. Đức A Di Đà oai lực rất lớn, có thể cứu vớt loài hữu tình ra khỏi hầm như lao ngục ở cõi trước, đem về Cực Lạc, khiến cho vào cảnh giới Phật, đồng sự thọ dụng của Như Lai.

Lá Thư Tịnh Độ - Thích Thiên Tâm trích dịch từ Ấn Quang Đại Sư Văn Sao

Do ái duyên quen thói đã từ nhiều đời, còn niệm Phật thì chỉ mới phát tâm nên còn sơ sài. Lại do niệm Phật không chân thật, thiết tha nên không đủ sức. Nếu không thể khống chế nổi ái cảnh hiện tiền thì lúc lâm chung sẽ chỉ thấy sanh tử ái căn hiện tiền, trọn không thể làm chủ cảnh duyên được nổi!

Vì thế khuyên người niệm Phật:

Điều quan trọng nhất là tâm sanh tử tha thiết. Muốn thiết tha đoạn cái tâm sanh tử, trong mỗi niệm phải đoạn dần gốc sanh tử thì mỗi niệm đều là lúc liễu sanh tử.

Nghĩa là: Những việc trước mắt đều là chuyện sanh tử, trước mắt thấu rõ sanh tử là không. Niệm niệm chân thành, thiết tha như thế; [giống như]

từng nhát dao cắt xuống đều tuôn máu. Nếu [tu tập như thế mà] không được thoát khỏi sanh tử thì chư Phật đều mắc tội vọng ngữ hết!

Mộng Du Tập - Đại Sư Hám Sơn

Nếu lắm sự vật: không thể lìa nhà, bận rộn không thể đại tu trai giới, nhất tâm thanh tịnh, thì lúc rảnh rỗi: đoạn chánh thân tâm, tuyệt dục bỏ lo, từ tâm tinh tấn. Không nên sân nộ ghen ghét, không được tham ăn, keo kiệt. Không nên giữa chừng hối hận, không nên hồ nghi. Phải nên hiếu thuận, chí thành trung tín. Phải tin lời Kinh Phật sâu xa, phải tin làm lành được phước.

Phụng trì những pháp như vậy, không được thiếu sót. Suy nghĩ kỹ càng, MUỐN được độ thoát. Ngày đêm thường niệm, NGUYỆN muốn vãng sanh cõi Phật thanh tịnh của A Di Đà Phật. Mười ngày mười đêm, cho đến một ngày một đêm, không hề gián đoạn, mạng chung đều được vãng sanh về đó, hành Bồ Tát đạo. Chư vị vãng sanh đều đắc A Duy Việt Trí, đầy đủ ba mươi hai tướng kim sắc, đều sẽ thành Phật. Muốn được làm Phật cõi Phật phương nào, thuận theo tâm nguyện, tùy nơi vị đó sớm chiều tinh tấn, cầu đạo không ngừng, thì sẽ đạt được, chẳng mất sở nguyện.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 25: Chánh Nhân Vãng Sanh*

Dương Thứ Công nói:

“Ái không nặng không sanh Ta Bà.

Niệm không thiết, không sanh Tịnh Độ.”

[Cho nên]

- Nếu đối với Ta Bà mà có một Ái chẳng nhẹ thì lúc lâm chung sẽ bị cái Ái đó lôi kéo nên không được vãng sanh. Thế có nên lắm ái hay không?

- Nếu đối với Cực Lạc có một niệm không chuyên nhất thì lúc lâm chung sẽ bị cái niệm ấy xoay chuyển, chẳng được vãng sanh. Vậy có nên có lắm niệm hay không?

Tịnh Độ Pháp Ngữ - Đại Sư U Khê

Hai câu “*Tự tánh Di Đà, duy tâm Tịnh Độ*”, đòi tranh nhau truyền tụng, nhưng chẳng biết thế nào là tâm tánh. Ôi, Tánh không có đạo lý, nhưng không gì là chẳng thuộc trong Tánh. Vì thế, đấng Đạo Sư đã thành Phật từ mười kiếp chẳng ở ngoài Tánh. Tâm không duyên ảnh, nhưng không gì không đủ. Vì thế, cõi Cực Lạc cách xa mười vạn ức cõi Phật thật sự ở trong tâm.

Bởi Di Đà tức là tự tánh Di Đà nên không thể không niệm. Bởi Tịnh Độ chính là duy tâm Tịnh Độ nên không thể không sanh về.... Trên thì từ Văn Thù, Phổ Hiền, Mã Minh, Long Thọ, Thiên Thân, dưới thì đến các loài ngọ nguậy, bay, bò, loài có vây, lũ có lông, chỉ có mỗi sự này.

Pháp Ngữ của Đại Sư Ngẫu Ích

Khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người.

Khéo giữ thân nghiệp, không mất luật nghi.

Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 8*

Phải biết, pháp môn Tín-Nguyện-Niệm Phật độ khắp mọi căn cơ; không luận là Tăng tục, nam nữ, già trẻ, thông minh hay ngu đần; cho đến kẻ phát tâm sớm muộn, kẻ có tội nghiệp nặng nhẹ... Những hạng người như thế, **NẾU CÓ** đây đủ lòng tin tha thiết, hạnh nguyện kiên trì, chân thật niệm Phật, cầu sanh Tây phương, cho đến trọn đời không thoái chuyển, **THÌ**

người ấy đến khi mạng chung, nhất định sẽ nương nhờ Phật lực tiếp dẫn vãng sanh về thế giới Cực Lạc ở Tây phương.

Ngay cả người lúc thường ngày chưa biết Tín-Nguyện-Niệm Phật cầu sanh Tây phương, nhưng khi lâm chung, **NẾU ĐƯỢC** thiện hữu khai thị dẫn dắt khiến họ sanh lòng Tín-Nguyện-Niệm Phật cầu sanh Tây phương, những người trong gia đình đều không đau buồn khóc lóc và không than vãn thờ dài, lại như pháp mà giúp đỡ họ niệm Phật thì người này nhất định sẽ được vãng sanh Tây phương.

Hành Trang Cho Ngày Cuối - Pháp sư Thế Liễu

Trong lúc nằm, ngồi, thường hướng về phương Tây. Trong lúc đi kinh hành, lễ kính và khi niệm Phật, phát nguyện phải khẩn thiết, siêng gắng, dốc trọn lòng thành, không có niệm gì khác; giống như lúc sắp bị xử chém, hoặc đang trong vòng tù tội, hoặc đang bị oán tặc truy đuổi, hoặc đang bị nước, lửa bức bách; nhất tâm cầu được cứu độ, nguyện thoát nỗi khổ, mau chứng vô sanh, rộng độ hàm thức, thiệu long Tam Bảo, thề báo tứ ân.

Chí thành như thế ắt sẽ chẳng luống công!

Nếu như lời nói chẳng tương xứng việc làm, tín lực hời hợt, chẳng có tâm luôn giữ cho niệm niệm tiếp nối, ý nhiều phen gián đoạn; lại toan cậy vào sự tu tập lười biếng thế ấy mà mong lúc lâm chung được vãng sanh, thì chỉ e rằng sẽ bị nghiệp chướng ngăn trở, khó gặp được thiện hữu, bị gió, lửa bức bách, chẳng giữ nổi chánh niệm!

Vạn Thiện Đồng Quy - Đại Sư Vĩnh Minh

- **T**hưa Thầy, khi thực hành mới thấy không giản dị!
- Đừng nói là "không giản dị." Bạn cứ làm thì sẽ hết sức giản dị!
- Nhưng con là kẻ phàm phu cho nên...
- Nói mình là "phàm phu", tức là chấp trước!
- Nhưng con không có tu hành gì...
- Đừng nên nói "không có tu hành" ... Bạn cần phải có lòng tin rằng: Tôi cũng có khả năng thành Phật. Tôi cũng có khả năng tu tới nơi tới chốn.

Nghĩ như vậy thì bạn mới tinh tấn hơn. Đừng nên cứ thường nói: "Tôi, tôi..."; bởi chính nó [quan niệm về tôi] tác quái, làm chướng ngại bạn đấy!

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Bất luận là người tu tại gia hay xuất gia, cần phải:

- Trên kính, dưới hòa.
- Nhẫn nhục điều mà người khác khó nhẫn được.
- Làm những việc mà người khác khó làm được.
- Thay người làm những việc cực nhọc.
- Thành toàn việc tốt cho người.
- Khi tĩnh tọa, thường nghĩ đến điều lỗi của mình.
- Lúc nhàn đàm, đừng bàn đến chuyện sai trái của người.
- Lúc đi, đứng, nằm, ngồi, ăn, mặc, từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, chỉ niệm Phật hiệu không để gián đoạn, hoặc niệm nho nhỏ, hoặc niệm thầm. Ngoài việc niệm Phật, đừng dấy khởi một niệm nào khác. Nếu khởi vọng niệm phải tức thời bỏ ngay!
- Thường có lòng hổ thẹn và tâm sám hối.
- Nếu đã tu trì, luôn tự hiểu công phu của ta rất nông cạn, chẳng nên tự kiêu căng, khoa trương.
- Chỉ xem xét chuyện nhà mình, đừng để ý chuyện nhà người.
- Chỉ nhìn những gương tốt, không nhìn những gương xấu.
- Hãy coi mọi người như Bồ Tát, chỉ riêng mình ta thật sự là phàm phu.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên, Quyển 2 - Thư trả lời cư sĩ Diệp Phước Bị (thư thứ nhất)

Điều cốt yếu của Niệm Phật là tâm thiết tha. Trước hết phải đoạn ngoại duyên, chỉ vâng giữ nhất niệm; lấy một câu A Di Đà Phật làm mạng sống, niệm niệm chẳng quên, tâm tâm chẳng đoạn. Trong mười hai thời: đi, đứng, nằm, ngồi, cầm muống, co tay, gập, xoay, cúi, ngửa, động, tịnh, rảnh, bận; trong tất cả lúc đều không ngu, không muội, không có các duyên khác. Dụng tâm như vậy lâu ngày thuần thục; thậm chí trong mộng cũng không

quên mất. Ngủ hay thức giống hệt nhau thì công phu miên mật đúc thành một khối. Đây là lúc đã đắc lực vậy.

Mộng Du Tập - Đại Sư Hàm Sơn

Tín, Nguyên, Trì Danh là tông chỉ trọng yếu của bộ Kinh này. Tín và nguyên là Huệ Hạnh, trì danh là Hành Hạnh. Được vãng sanh hay không hoàn toàn là do có Tín, Nguyên hay không. Phẩm vị cao hay thấp, hoàn toàn là do Trì Danh sâu hay cạn. Vì thế, Huệ Hạnh để hướng dẫn, Hành Hạnh là hạnh tu chánh yếu. Giống như mắt và chân cùng vận dụng vậy.

Kinh A Di Đà Yếu Giải - Đại Sư Ngẫu Ích

Phàm là người tu Tịnh Độ thì rõ ràng là phải chống chọi sanh tử, chứ không phải nói suông rồi thôi. Hãy nghĩ tới vô thường nhanh chóng, thời gian chẳng đợi ai, phải hoàn thành sự nghiệp [tu hành] cho xong. Nếu đã tin tưởng được rồi thì từ ngày nay trở đi phải phát đại dũng mãnh, tinh tấn, chẳng cần biết là hiểu hay chẳng hiểu, kiến tánh hay chưa kiến tánh, chỉ chấp trì một câu Nam Mô A Di Đà Phật giống hệt như dựa vào một tòa núi Tu Di, dầu lay lắc cũng chẳng động.

Chuyên tâm, nhất ý để niệm: Hoặc là tham niệm, hoặc quán niệm, hoặc ức niệm, hoặc thập niệm, hoặc thâm niệm, chuyên niệm, hệ niệm, lễ niệm. Niệm ở đâu chú tâm vào đó, thường nhớ thường niệm. Sáng cũng niệm, tối cũng niệm. Đi cũng niệm, ngồi cũng niệm. Tâm niệm không để luống qua, niệm Phật chẳng lìa tâm. Ngày ngày, giờ giờ không muốn buông bỏ, miên miên mật mật như gà ấp trứng luôn giữ cho hơi ấm được liên tục. Đây chính là Tịnh Niệm Tiếp Nối.

Liên Tông Bảo Giám - Đại Sư Ưu Đàm

Hỏi: Trì Danh được phán định thuộc về Hành Hạnh, thì đó là Trợ Hạnh, chứ sao lại bảo là Chánh Hạnh?

Đáp: Dựa theo nhất tâm để nói về Tín, Nguyên, Hạnh thì không có trước sau, không nhất định phải tách ra thành ba thứ. Bởi lẽ, không có Nguyên

và Hạnh thì chẳng gọi là Chân Tín. Không có Hạnh và Tín thì chẳng gọi là Chân Nguyên. Không có Tín và Nguyên thì chẳng gọi là Chân Hạnh. Nay hoàn toàn do Tín, Nguyên mà Trì Danh nên trong mỗi tiếng niệm Phật đều đầy đủ trọn vẹn ba món về Tín, Nguyên, Hạnh. Do vậy, gọi là "Nhiều thiện căn, phước đức, nhân duyên". Quán Kinh bảo: "Do xưng niệm danh hiệu Phật, nên trong mỗi niệm trừ được trọng tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử", chính là nói về điều này. Nếu phước thiện không nhiều thì làm sao trừ được tội to lớn như thế?

Kinh A Di Đà Yếu Giải - Đại Sư Ngẫu Ích

Nếu tâm sanh tử thật sự thiết tha, tin tới nơi, tâm không sanh một niệm ngờ vực, thì dù chưa ra khỏi Ta Bà, đã không còn là khách trọ lâu ngày trong chốn Ta Bà; chưa sanh Cực Lạc, nhưng đã là khách quý cõi Cực Lạc.

Thấy người hiền: mong mình được bằng, gặp điều nhân: đừng để lỡ. Há có nên do dự, lười nhác, xao lãng, để đến nỗi một phen lầm lỡ khiến mình bị lỡ làng mãi mãi ư? Là trang nam nhi có huyết tánh, dứt khoát không chịu sống làm thân đi, thịt chạy, chết mục nát như cỏ cây. Hãy gắng lên, cố lên!

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Người tin chân thật, tu hành chỉ cốt nhớ được một câu A Di Đà Phật này trong mỗi ý niệm, đừng để cho quên mất. Niệm niệm thường hiện tiền, niệm niệm chẳng lìa tâm. Vô sự cũng niệm như thế, hữu sự cũng niệm như thế. An vui cũng niệm như thế, bệnh khổ cũng niệm như thế. Sống cũng niệm như thế, chết cũng niệm như thế. Một niệm phân minh bất muội như thế, thì cần gì phải hỏi người khác đường lối tu hành để được vãng sanh.

Liên Tông Bảo Giám - Đại Sư Ưu Đàm

Các vị bậc Thượng, bỏ nhà lìa dục, hành hạnh Sa-môn, phát tâm Bồ Đề, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật. Tu các công đức, nguyện sanh cõi kia. Những chúng sanh này, đến lúc lâm chung, A Di Đà Phật cùng các

Thánh chúng hiện ở trước mặt. Trong một khoảnh khắc liền theo Đức Phật sanh về nước Ngài; tự nhiên hóa sanh trong hoa bảy báu, trí tuệ dũng mãnh, thần thông tự tại.

A Nan! Do vậy, nếu có chúng sanh muốn trong đời này thấy A Di Đà Phật, phải nên phát tâm Vô Thượng Bồ Đề. Lại nên chuyên niệm cõi nước Cực Lạc. Thiện căn tích tập, phải đem hồi hướng. Do đó được thấy Phật, sanh vào nước ấy, đắc Bất Thoái Chuyên, cho đến Vô Thượng Bồ Đề.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 24: Ba Bậc Vãng Sanh*

Muốn kiểm nghiệm một cách chính xác xem mình niệm Phật có chân thật hay không, chỉ cần quan sát lúc mình hoan hỷ và phiền não thì biết rõ ràng ngay là tâm mình chân thật hay giả dối.

Nói chung, người chân tâm niệm Phật dù là lúc hoan hỷ hay phiền não thì tất nhiên vẫn niệm niệm chẳng gián đoạn vì phiền não không thể lay động người đó nổi, hoan hỷ cũng không lay động người đó được. Phiền não lần hoan hỷ đều đã không lay động được người đó thì trong cảnh sanh tử sẽ tự nhiên không hoảng sợ.

Nay người niệm Phật vừa mới gặp phải chút vui mừng, giận hờn đã vứt A Di Đà Phật ra sau ót thì sao mà niệm Phật được linh nghiệm chứ? Nếu làm theo cách niệm Phật của tôi, thật sự có thể không quên mất câu A Di Đà Phật trong lúc yêu - ghét, v.v... mà lại không được lợi ích gì trong cuộc sống hằng ngày, cũng như khi lâm chung chẳng được vãng sanh, thì cái lưỡi của tôi ắt sẽ bị gãy nát vậy!

Tử Bách Lão Nhân Tập - Đại Sư Đạt Quán

Tâm vốn vô niệm, nếu có niệm khởi lên là sai; nhưng chúng sanh từ vô thỉ đến nay quen thói vọng tưởng, khó lòng thay đổi ngay được. Nay dạy họ niệm Phật chính là dùng độc trị độc, dùng quân dẹp quân.

Một pháp Niệm Phật lại có nhiều môn. Nay pháp Trì Danh đây là đường tắt nhất trong các đường tắt. Bởi vì Đức Phật có vô lượng đức nên bốn chữ

danh hiệu đã bao gồm trọn cả. A Di Đà Phật chính là toàn thể nhất tâm. Tâm bao gồm mọi đức: Thường, Lạc, Ngã, Tịnh, Bốn Giác, Thủ Giác, Chân Như, Phật Tánh, Bồ Đề, Niết Bàn – trăm ngàn vạn danh hiệu đều được chứa đựng bất tận trong một danh hiệu này.

Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Những con giòi ở trong nhà xí, nếu như các loài chó mà nhìn thì cho là khổ không chịu nổi, vậy mà chúng nó chẳng biết là khổ, cứ cho là vui. Loài chó dê ở dưới đất, nếu từ mắt con người mà nhìn thì thật khổ không chịu nổi, vậy mà chúng nó chẳng biết là khổ, vẫn cho là vui. Con người ở đời, nếu từ cõi trời mà nhìn thì là khổ không chịu nổi, vậy mà con người vẫn chẳng biết là khổ, cứ cho là vui. Suy đến cùng thì sự khổ vui của cõi trời cũng như vậy.

Biết được điều này mà cầu vãng sanh Tịnh Độ thì muôn trâu chẳng níu kéo lại được.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Niệm Phật to tiếng dễ mất sức, niệm thầm dễ bị hôn trầm. Chỉ cốt niệm miên miên mật mật, tiếng niệm động nơi răng, môi, tức là Kim Cang trì. Nhưng lại không nên chấp chặt. Nếu biết mình đã mệt thì niệm thầm cũng không trở ngại gì. Nếu biết mình hôn trầm thì không ngại gì niệm lớn tiếng.

Hiện tại, người niệm Phật chỉ là liên tay khua mõ, miệng kêu gào cho nên chẳng được lợi ích gì. Cần phải niệm sao cho từng câu **thoát ra khỏi miệng vọng vào tai, từng tiếng ĐÁNH THỨC TỰ TÂM** ví như người đang ngủ mê mệt, có ai gọi lớn tên lên thì kẻ đó sẽ thức giấc.

Bởi vậy, điều quan trọng nhất trong việc niệm Phật là nhiếp tâm.

Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Tu hành Tịnh Độ có cái lẽ quyết định chẳng nghi. Không cần phải hỏi han người khác hiệu nghiệm hay không. Dù khắp cả người đời không ai

được hiệu nghiệm, cũng không sanh nhất niệm nghi tâm, cứ lấy lời lẽ chân thành của Phật, Tổ làm căn cứ. Nếu hỏi người khác về sự hiệu nghiệm, chính là tin Phật chưa đến mức cùng cực, tâm vẫn còn so đo, chưa thể trọn vẹn mọi sự. Nam nhi anh liệt, quyết chẳng đến nỗi bỏ lời Phật để tin lời người. Trong tâm không chủ ý, chỉ muốn cậy vào lời người khác khoe hiệu nghiệm để hướng dẫn tiền đồ của chính mình, thật chẳng đáng buồn ư?

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Các vị bậc Trung, tuy rằng không thể hành hạnh Sa-môn, đại tu công đức, nhưng phải phát tâm Vô Thượng Bồ Đề, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật. Tùy sức tu hành các công đức lành, phụng trì trai giới, tạo dựng tháp tượng, đãi cơm Sa-môn, treo phan thắp đèn, rải hoa đốt hương, lấy đó hồi hướng, nguyện sanh cõi kia. Người này lâm chung, A Di Đà Phật hóa hiện thân Ngài, quang minh tướng hảo, đủ như Phật thật, cùng các Thánh chúng vây quanh trước sau, hiện trước người đó, nhiếp thọ tiếp dẫn. Liền theo hóa Phật vãng sanh nước ấy, trụ Bất Thoái Chuyên, Vô Thượng Bồ Đề.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 24: Ba Bậc Vãng Sanh*

Cần phải biết là đức Phật đạo đức tối cao không ai bằng được, lời Ngài nói ra tuyệt không dối người. Chỉ nên TIN thật có cõi Cực Lạc, niệm Phật được sanh về đấy. Đây chính là yếu quyết thành công thứ nhất.

Lại phải chịu nhận rõ đời ác ngũ trược đây, phát khởi tấm lòng chân thật, NGUYỆN sanh về thế giới Cực Lạc. Đây chính là yếu quyết thành công thứ hai.

Đã tín, nguyện rồi, lại nên theo đúng phương pháp, mỗi ngày định giờ giấc THỰC HÀNH công khóa. Đây chính là yếu quyết thành công thứ ba.

Tuyệt Lư Lão Nhân Tịnh Độ Tuyển Tập - Cư sĩ Lý Bình Nam

Một pháp Niệm Phật chính là diệu pháp bậc nhất để bỏ trần lao, quay về giác, phản bản quy nguyên. Đối với người tại gia, pháp này lại càng thân thiết. Vì người tại gia, thân trong lưới trần, công việc đa đoan, đối với những việc như nhiếp tâm tham thiền, tụng Kinh trong tịnh thất... do hoàn cảnh sẽ không làm được nổi hoặc không đủ sức. Chỉ có mình pháp Niệm Phật là thuận tiện nhất.

Sáng, tối, đối trước Phật; tùy phận, tùy sức lễ bái, trì niệm, hồi hướng, phát nguyện. Ngoài ra thì đi, đứng, nằm, ngồi, nói năng, im lặng, động, tịnh, mặc áo, ăn cơm, hết thảy thời, hết thảy chỗ đều niệm được cả. Nhưng ở nơi sạch sẽ, lúc cung kính, thì niệm ra tiếng hay niệm thầm đều được. Còn như ở những nơi không sạch sẽ (như vào nhà xí,...), hoặc nằm lúc chẳng cung kính (đang nằm ngủ, tắm gội,...), chỉ nên niệm thầm, không nên niệm ra tiếng; chứ không phải là ở những chỗ ấy, nằm lúc ấy, không được niệm!

Nằm ngủ niệm ra tiếng thì không những không cung kính, lại còn bị tổn khí, lâu ngày thành bệnh. Công đức niệm thầm giống hết công đức niệm bình thường. Ấy là: “Niệm ở đâu sẽ ở đó. Ngay thẳng cũng do đấy, mà điên đảo cũng bởi đấy”.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Kính xin kẻ áo thâm (*xuất gia*), người áo trắng (*tại gia*); kẻ trí, người ngu; đối với pháp môn đơn giản, dễ dàng, thẳng chớ, vô thượng viên đốn này:

- Đừng nghĩ là khó rồi liền sanh lòng thoái thác.
- Đừng thấy là dễ dàng rồi chần chừ không siêng gắng.
- Đừng ngỡ là nông cạn để rồi đến nổi lầm lạc coi thường.
- Đừng nghĩ pháp này quá sâu đến nỗi không dám đảm đương.

Bởi lẽ:

- Danh hiệu được trì chân thật không thể nghĩ bàn.
- Tâm tánh trì niệm danh hiệu ấy cũng chân thật không thể nghĩ bàn.
- Trì một tiếng thì một tiếng không thể nghĩ bàn.

- Trì mười, trăm, ngàn, vạn, vô lượng vô số tiếng thì mỗi tiếng đều không thể nghĩ bàn.

Kinh A Di Đà Yếu Giải - Đại Sư Ngẫu Ích

Tu hành cần phải tự tại. Đừng để tâm vào lời dư luận phê bình bạn này nọ. Nói bạn tốt, phê bình bạn xấu: Đây chẳng phải là người ta sai, mà thật ra là bạn không an định.

Người khác phê bình bạn: Chính đây là nơi bạn phải tu.

Cẩm Nang Tu Hành - Cao Tăng Quảng Khâm

Xin hãy để tâm trống trải, quét sạch tất cả các duyên. Trong cái tâm rỗng rang đó chỉ niệm một câu A Di Đà Phật.

Nói niệm Phật đó thì bất tất phải nhếch mép, động lưỡi; chỉ lặng lẽ dùng tâm nhãn phản chiếu, từng chữ phân minh, từng câu tiếp nối từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, tâm tâm chẳng hề gián đoạn.

Vân Thê Pháp Vượng - Đại Sư Liên Trì

Người đời hễ có chút lợi liền xem thường việc niệm Phật, cho đó là việc làm của hạng người ngu dốt. Họ chỉ thấy những người ngu dốt miệng niệm danh hiệu Phật mà tâm rong chơi ngàn dặm, nhưng chẳng biết những người ấy chỉ là đọc danh hiệu Phật, chớ không phải niệm danh hiệu Phật. Niệm là từ nơi TÂM, tâm NGHĨ NHỚ KHÔNG QUÊN mới gọi là niệm. Như những người học theo nhà Nho, mỗi niệm chỉ nhớ đến Khổng Tử thì cũng cách Ngài không xa. Hiện nay, mỗi niệm mỗi niệm họ nghĩ nhớ về ngũ dục, không thấy đó là sai quấy mà trái lại còn cho niệm Phật là sai lầm. Ôi! Thật là để cho một đời qua sông, sao bằng làm những nam nữ ngu dốt. Chỉ những người có trí tuệ chân thật mới làm được việc này.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Này các đệ tử, khi thọ dụng phẩm vật cúng dường, các vị nên quan niệm như uống thuốc. Ngon không ham, dở không chê. Ăn uống chỉ để cho khỏi đói khát. Như ong hút mật trong hoa, chỉ lấy mùi vị, không làm tổn thương hương sắc. Người xuất gia cũng vậy: thọ dụng sự cúng dường để đủ sức khoẻ tu tập, không được ham cầu quá nhiều, làm tổn thất tín tâm của tín thí. Hãy như người trí biết lượng sức kéo và chịu đựng của trâu, không nên dùng trâu quá sức, đến nỗi kiệt lực.

Kinh Di Giáo

Niệm Phật là chánh nhân, làm lành là trợ duyên, giống như chim có hai cánh mới có thể bay cao. Nhưng người đời thường chẳng nhận rõ giới tuyến giữa thiện ác. Chuyện lành vằng vặc chẳng hay là lành, điều ác rành rành nào hay là ác. Ở đây, tôi căn cứ theo Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo để nêu ra một tiêu chuẩn: nếu ngăn dè thì là thiện, nhược bằng trái phạm thì là ác. Để dễ hiểu, tôi dùng biểu đồ sau:

3 nghiệp nơi thân: Sát sanh, Trộm cắp, Tà dâm

4 nghiệp nơi miệng: Nói dối (*vọng ngữ*), Nói thêu dệt (*ỷ ngữ*), Ác khẩu, Nói đôi chiều (*luông thiệt*)

3 nghiệp nơi ý: Tham, Sân, Si

Tịnh Độ Tuyển Tập - Cư sĩ Lý Bình Nam

Phật pháp vốn dạy người liễu sanh tử, không phải chỉ là một kiểu nói năng cao siêu huyền diệu. Những người tri kiến hèn kém kia dùng triết học để nghiên cứu Phật pháp, ắt trước hết phải bảo cho họ biết duyên do Phật thuyết pháp là vì muốn đối trị tập khí của con người, rửa lòng gột ý, giữ vẹn luân thường, tận hết bốn phạm, từ bi, nhân nhượng, đừng làm các điều ác, vâng làm các điều lành, đoạn Hoặc chứng Chân, liễu sanh thoát tử, tự lợi, lợi tha cùng chứng Chân Thường; tu tập dần dần, cho đến khi thành Phật đạo. Tất cả Kinh giáo đều nhằm nêu tỏ những sự lý như vừa nói trên.

Nếu chỉ mong hiểu rõ, không muốn thật hành, khác gì kếp hát đống tuồng, còn nói là học sinh được ư?

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao - Thư trả lời cư sĩ Đường Đại Viên

Này các đệ tử, nỗ lực tinh tấn thì không việc gì khó khăn. Thế nên các vị phải siêng năng, tinh tấn như giọt nước thường nhỏ có thể xuyên thủng đá. Người tu hành mà biếng nhác thì khác nào như người cọ cây lấy lửa, cây chưa kịp nóng đã nghỉ, dầu tha thiết được lửa, lửa cũng không vì thế mà có được. **Hãy siêng năng tinh tấn không dừng.**

Kinh Di Giáo

Phàm là kẻ bận việc công hay làm chuyện tư, bận rộn công việc, tuy làm việc mà trong tâm phải thường không quên Phật, luôn nhớ Tịnh Độ. Giống như người đòi có chuyện quan trọng phải bận tâm – tuy tính toán, nói năng, nằm, ngồi, làm đủ các sự; nhưng không ngại chi việc thầm nhớ, chuyện bận tâm trên vẫn còn y nguyên. Phải nên có tâm niệm Phật như vậy. Nếu lỡ quên mất thì phải nhiều lần gom tâm lại, lâu ngày sẽ thành tánh, luôn nghĩ nhớ tùy ý. Kinh Lăng Nghiêm dạy: “Nếu tâm chúng sanh nhớ Phật, niệm Phật thì hiện tiền, tương lai nhất định thấy Phật, cách Phật chẳng xa; chẳng nhọc phương tiện, tâm tự khai ngộ”.

Vãng Sanh Tịnh Độ Quyết Nghi Hạnh Nguyên Nhị Môn - Từ Vân Sát Chủ

Nếu sòng vọng tưởng vẫn còn trào dâng thì dùng ngay pháp Thập Niệm Ký Số, dốc toàn bộ sức lực của tự tâm đặt vào mỗi câu Phật hiệu thì vọng muốn khởi cũng không đủ sức. Diệu pháp nhiếp tâm niệm Phật rất ráo này các vị hoằng dương Tịnh Độ trước kia chưa nhắc đến vì căn tánh người thời ấy còn lạnh lợi, không cần phải làm vậy vẫn có thể quy nhất. Ấn Quang vì tâm khó chế phục, mới biết cách này mau nhiệm, càng thực hành càng thấy hiệu nghiệm, chứ không phải là tự tiện nói mò. Xin chia sẻ cùng những người độn căn trong khắp thiên hạ đời sau ngõ hầu vạn người tu, vạn người về.

Pháp Thập Niệm Ký Số vừa nhắc đến đó như sau: Trong khi niệm Phật, từ một câu đến mười câu phải niệm cho phân minh, nhớ số phân minh. Niệm hết mười câu lại niệm từ một câu đến mười câu, không được niệm hai mươi, ba mươi câu. Niệm câu nào nhớ câu nấy, không được lần chuỗi, chỉ dựa vào tâm để nhớ. Nếu thấy khó nhớ cả mười câu thì chia ra làm hai hơi: từ câu thứ nhất đến câu thứ năm và từ câu thứ sáu đến câu thứ mười. Nếu vẫn chưa được, hãy niệm thành ba hơi: từ câu thứ nhất đến câu thứ ba, từ câu thứ tư đến câu thứ sáu, và từ câu thứ bảy đến câu thứ mười. Niệm cho rõ ràng, nhớ cho phân minh, nghe cho rành rẽ, vọng niệm không chỗ chen chân, lâu ngày sẽ tự được Nhất Tâm Bất Loạn.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Các vị bậc Hạ, giả sử không thể làm các công đức, phải nên phát tâm Vô Thượng Bồ Đề, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật. Hoan hỷ tin ưa, chẳng sanh ngờ vực. Dùng tâm chí thành, nguyện sanh nước Ngài. Người này lâm chung, mộng thấy Đức Phật, cũng được vãng sanh.

*Kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác -
Phẩm 24: Ba Bậc Vãng Sanh*

12 GIỜ TU TÂY PHƯƠNG

Sáng sớm: Giờ Dần

Mặc áo ra cửa chỉnh tâm thần

Chắp tay dâng hương trông Cực Lạc

Ân cần xa lễ Tử Kim Thân.

Bình minh: Giờ Mão

Niệm Phật chẳng nên luận nhiều ít

An trụ chuyên tâm buộc một duyên

Chớ để vịnh cảnh làm quấy nhiễu.

Điểm tâm: Giờ Thìn

Niệm Phật trước phải dẹp Ngã - Nhân

Nếu đem niệm Phật cậy Nhân - Ngã

Bao giờ mới thành Tịnh Độ nhân.

Gần giờ Ty

Tiến tu Tịnh Độ phải quyết chí

Như uống cam lộ tự biết ngon

Thôi đừng chê người đạo chẳng đúng.

Đứng bóng: Giờ Ngọ

Tưởng niệm Di Đà như mắt thấy

Vô biên nghiệp chướng tự nhiên tiêu

Há lại bảo rằng luống gian khổ.

Buổi trưa: Giờ Mùi

Sanh tử mênh mông thật đáng sợ

Chẳng chọn Tây Phương nhanh chóng qua

Trần sa kiếp hải phải chìm đắm.

Xế chiều: Giờ Thân

Gấp gáp phải trì Tịnh Độ nhân

Khoẻ mạnh nếu không siêng niệm Phật

Một hôm bỗng thành đống bụi trần.

Tà dương: Giờ Dậu

Biết rõ quang cảnh chẳng thể lâu

Xem xem vô thường liền chợt đến

Chớ để Phật hiệu lìa tâm khẩu.

Hoàng hôn: Giờ Tuất

Chớ để thân tâm nhiều lầm lỗi
Thập ác tuy nhiên cũng vãng sanh
Sao bằng Thượng phẩm sen nhanh nở.

Đêm về: Giờ Hợi
Thân tâm niệm Phật chân Tam Muội
Thập Địa cao nhân còn phải tu
Nên biết không tin ắt mang tội.

Canh khuya: Giờ Tý
Sớm sớm niệm Phật thường như thế
Đều nương hoa sen để vãng sanh
Từ đây quyết định không sinh - tử.

Gà gáy: Giờ Sửu
Tráng kiện bỗng nhiên thành suy lão
Mênh mông biến cả chẳng ai thân
Chỉ có Di Đà riêng vẫy gọi.

Niệm Phật Cảnh - Đại Sư Thiện Đạo

- Cư sĩ tại gia không nhất định phải thế phát xuất gia, người còn tóc vẫn có thể thường niệm Phật.
- Không nhất định phải đánh chuông gõ mõ, người ưa yên tĩnh vẫn có thể lặng lẽ niệm Phật.
- Không nhất định phải nhóm họp đông đúc, người sợ việc phiền phức vẫn có thể đóng cửa niệm Phật.
- Không nhất định phải vào chùa nghe Kinh, người biết chữ vẫn có thể y theo giáo pháp mà niệm Phật.
- Hành hương đi ngàn dặm, chẳng bằng ngồi yên trong nhà niệm Phật.
- Cung phụng thầy tà, chẳng bằng hiếu thuận cha mẹ mà niệm Phật.
- Kết giao rộng với bạn ma, chẳng bằng riêng mình thanh tịnh niệm Phật.

- Gởi trước giấy vàng mã cho đời sau, chẳng bằng hiện tại làm phước niệm Phật.
- Hứa nguyện dâng cúng trả lễ, chẳng bằng hối lỗi sửa đổi mà niệm Phật.
- Không biết mà luận bừa lý Thiên, chẳng bằng chân thật trì giới niệm Phật.
- Mong cầu sự linh thông của yêu quý, chẳng bằng tin đúng nhân quả mà niệm Phật.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Tóm lại, cõi Phật phương Tây không phải do lãng xãng làm những việc thiện mà có thể đến được; vạn kiếp sanh tử chẳng phải do sự dần dà, biếng nhác mà có thể thoát được. Vô thường qua nhanh, sớm tối liền đến, sao không sớm lo liệu giải quyết mau đi!

Pháp Ngữ - Đại Sư Tĩnh Am - Trích từ lá thư gửi cư sĩ Mao Tĩnh Viễn

Làm Tăng tuy tốt, nhưng Tăng mà không tu hành, đời sau phải đọa lạc chịu khổ vô cùng. Cần phải nhất tâm niệm Phật cầu sinh về Tịnh Độ. Thân cận hình tượng giả bằng vàng, gỗ chạm khắc, chẳng bằng thân cận Phật thật hiện đang thuyết Pháp. Làm Tăng ở Tịnh Độ vượt hơn làm Tăng ở thế giới này rất xa.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Nếu như lòng tin không chân thật, nguyện không khẩn thiết, hành không tận sức; dẫu Phật đã sắp sẵn thuyền đại từ nhưng chúng sanh chẳng chịu xuống thuyền, thì Phật còn biết làm thế nào được?

Đại Sư Ngẫu Ích

Đừng lo ngộ hay không ngộ. Đừng lo có - không, trong - ngoài, chặng giữa. Đừng lo Chỉ Quán, đừng lo đồng hay bất đồng với pháp môn khác. Nghi tình đã không phát khởi, cũng đừng lo là ai, hay chẳng là ai. Chỉ cần

chấp trì danh hiệu, nhất tâm nhất ý, không gián không đoạn, thuần nhất không tạp. Thực hành đi!

Tịnh Độ Vọng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Niệm Phật tâm không quy nhất là do tâm sanh tử chưa hẳn thiết. Nếu nghĩ như đang bị nước cuốn, lửa đốt, không được cứu giúp; tưởng sắp bị chết; tưởng sắp đọa địa ngục, thì tâm sẽ tự quy nhất, không cần đến diệu pháp nào khác. Vì thế, trong Kinh thường nói: “Nghĩ cái khổ trong cõi địa ngục, phát tâm Bồ Đề”.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 2 - Thư gọi cư sĩ Bao Sư Hiền

Muốn niệm Phật cầu sanh Tây Phương thì phải biết nhân, hiểu quả; những gì thân làm, những gì tâm nghĩ phải hợp với Phật. Nếu trái nghịch Phật, dù có niệm Phật cũng khó vãng sanh. Đó là vì đạo cảm ứng chẳng tương giao.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư trả lời cư sĩ Uông Mộng Tùng

Lúc con tu nhân, dùng tâm niệm Phật nhập Vô Sanh Nhẫn. Nay trong cõi này, nhiếp người niệm Phật quy về Tịnh Độ. Phật hỏi pháp Viên Thông, con không chọn lựa: nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối, đắc Tam-ma-địa; ấy là bậc nhất.

Kinh Lăng Nghiêm - Chương “Đại Thế Chí Niệm Phật Viên Thông”

Gữ vững năm giới, một lòng niệm Phật. Hiếu dưỡng cha mẹ, cũng nên khuyên cha mẹ nhất tâm niệm Phật. Cầu nguyện mẹ con cùng sinh về Tịnh Độ. Tùy duyên qua ngày, được cung cấp thì nhận, đừng đi hóa duyên, chớ tổ chức hội niệm Phật, giữ phận mình tu hành. Như thế tức là đại thiện nhân, là cư sĩ chân chánh trong thời Mạt Pháp.

Tịnh Độ Vọng Ngữ - Đại Sư Liên Trì - Dạy một vị cư sĩ

Làm quan tuy tốt, nhưng dựa vào chức quan mà tạo nghiệp thì đời sau đọa lạc chịu khổ vô cùng. Cần phải nhất tâm niệm Phật cầu sinh Tịnh Độ. Dầu cho chức vị đến bậc Tam Công cũng chẳng bằng lên đài sen chín phẩm. Niệm Phật cầu sinh về Tịnh Độ hơn làm quan rất xa.

Tịnh Độ Vãng Ngữ - Đại Sư Liên Trì - Dạy Động Đình Sơn Ông Môn Thạch Thị

Sau đây là lời từ kim khẩu của Thế Tôn, đích thân nói trong Kinh pháp (Hán văn trang 73):

“Phàm người niệm Phật, trong lúc bình thường tu quán tượng, quán tượng, chưa đạt đến công phu Tam Muội; phàm người tu trì danh niệm Phật, chưa đạt được công phu Nhất Tâm Bất Loạn; một khi đến lúc lâm chung, bị bệnh khổ bức bách, thân tâm không thể yên ổn cùng đủ loại chướng ngại; quán tượng, quán tượng, trì danh đều không khởi được – Nếu có thể nghĩ:

Ở trước mặt mình, chân chân, thật thật, có Phật A Di Đà từ bi đưa tay tiếp dẫn, niệm niệm đều nghĩ mình phải vãng sanh Tây Phương. **Một niệm sau cùng có tâm nguyện vãng sanh, liền theo một niệm của tâm nguyện vãng sanh này mà sanh Tây Phương”**.

Quy tắc trợ niệm khi Lâm Chung và Pháp ngữ khai thị - Cư sĩ Lý Bình Nam

Phép niệm Phật trọng tại TÍN, NGUYỆN.

Tín nguyện chân thành, khẩn thiết, dù trong tâm chưa thể thanh tịnh, cũng được vãng sanh. Vì sao vậy? Do trong tâm có Phật để có thể cảm, nên Phật Di Đà bèn ứng. Như nước trong sông, biển; chưa thể trọn không có tướng động, nhưng lúc không có gió bạo, sóng cuồn thì vàng trắng sáng trên không trung sẽ hiện bóng rõ ràng. Cảm ứng đạo giao như mẹ con nhớ nhau. Những ai chuyên trọng tự lực, chẳng cậy vào Phật lực là vì không biết đến nghĩa này vậy.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 2 - Thư trả lời cư sĩ Hoàng Hàm (thư thứ ba)

Trì giới, niệm Phật
Khất thực nuôi thân
Làm như thế đi!
Pháp thoại đã xong.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì

Nếu tin tưởng được pháp [Tịnh Độ] này là nhiều kiếp đã trồng sâu thiện căn. Nếu có thể: “Dùng Tín Nguyện Sáu Trì Danh Hiệu Phật, Nhiếp Trọn Sáu Căn, Tịnh Niệm Tiếp Nối” thì cái tâm phàm phu đó biến thành Như Lai Tạng; như người nhiễm hương, thân có mùi thơm. Hiện tại đã tiếp giáp với khí phần của Phật thì lúc lâm chung lại không cảm ứng đạo giao, được Phật tiếp dẫn hay sao?

Ấn Quang Đại sư Gia Ngôn Lục

Xưa nay, bảy mươi hiếm thấy, trăm tuổi được mấy ai? Hôm nay trong cảnh xế chiều này, chính là lúc buông bỏ những điều ấp ủ ở trong lòng, nhìn thấu thế gian rõ ràng là một trường hý kịch, có gì chân thật? Chỉ lấy một câu A Di Đà Phật tiêu khiển tháng ngày. Chỉ lấy thế giới Cực Lạc phương Tây làm quê nhà của mình.

Nay tôi niệm Phật, sau này sẽ sanh về Tây Phương. Sao được may mắn như thế! Phát khởi tâm vô cùng hoan hỷ, chớ sanh phiền não. Nếu gặp việc không như ý thì liền xoay chuyển tâm tư, một tiếng Phật này mau chóng niệm lên. Lại hồi quang phản chiếu: “Ta là người trong thế giới Phật A Di Đà, tại sao lại có sự thấy biết giống như người thế tục?” Đòi giận làm vui, nhất tâm niệm Phật. Đây là pháp môn đại giải thoát, đại an lạc của bậc trí tuệ.

Tịnh Độ Vượng Ngữ - Đại Sư Liên Trì - Gởi Giang Âm Phùng Quân Cư Cư Sĩ

Hỏi: Tạp niệm từ đâu đến?

Đáp: Một thân người chỉ có một niệm. Cái niệm niệm-Phật là Tha, mà cái niệm tạp-niệm cũng là Tha; chỉ là do một niệm ấy chẳng thể hoàn toàn quy về niệm Phật nên có chút phần ra ngoài Phật.

Hỏi: Làm thế nào để trừ được tạp niệm?

Đáp: Không tiêu trừ được. Chỉ nên tự phần chấn tinh thần, *đem một niệm ấy hoàn toàn hướng đến Phật thì tạp niệm tự mất.*

Niệm Phật Bách Vấn - Đại Sư Ngô Khai

Trì danh niệm Phật thì cần phải TIN chân thành, NGUYỆN thiết tha, HẠNH thuần thực.

Ngữ Lục - Đại Sư Đế Nhân

Đã dùng tâm này niệm Phật thì đối với tất cả những sự tạp thiện, tạp ác,... không cần phải bận tâm đến nữa. Tức là, đối với những việc bất đắc dĩ để ứng phó vạn duyên trong hằng ngày, hễ làm xong liền buông bỏ, không để chúng vương vấn chướng ngại tâm niệm của mình.

Đã dùng miệng này để niệm Phật thì không để tất cả những chuyện giết, trộm, dâm, dối,... bèn mắng nơi miệng. Nếu trót bàn đến, liền nghĩ: "Người niệm Phật không nên như thế". Mạnh mẽ niệm Phật mấy câu, dùng sự cảnh tỉnh ấy để tẩy rửa sạch sẽ.

Đã dùng thân này để niệm Phật thì đi, đứng, nằm, ngồi phải thường giữ cho đoạn chánh. Thân nếu đoạn chánh thì tâm thanh tịnh.

Bốn Mươi Tám Pháp Niệm Phật - Đại Sư Diệu Không

Chết – Người học đạo niệm niệm không quên chữ này, thì đạo nghiệp tự nhiên thành tựu.

Tử – Học đạo chi nhân, niệm niệm bất vong chữ tự, tắc đạo nghiệp tự thành.

Chữ Tử của Đại Sư Ấn Quang

Da môi tóc bạc lần lần,
Lục cùm bước run mấy chốc.
Dù sang, vàng ngọc đây nhà,
Vẫn khổ suy già bệnh tật.
Vị hưởng khoái lạc ngàn muôn,
Đâu khỏi vô thường chết mất!
Duy có đường tắt thoát ly,
Chỉ niệm A Di Đà Phật.

Đại Sư Thiện Đạo

Nhân sinh: Nhỏ rồi lớn, lớn rồi già, già rồi lại chết; phút chốc nhập vào bào thai, không lâu lại xuất bào thai; rồi vừa nhập vào thì lại xuất ra, mãi không cùng tận.

Mà sanh không biết đến nơi nào, chết chẳng biết đi về đâu; mê muội tối tăm, ngàn sanh vạn kiếp mà không biết.

Khoảnh khắc trầm địa ngục, giây lát lại làm quý, súc sanh, làm người, làm Trời; thăng rồi trầm, trầm rồi lại thăng; hấp tấp vội vàng, muôn kiếp ngàn đời mà không hay.

Không phải thật là giấc mộng sao?

Trúc Song Tùy Bút - Đại Sư Liên Trì

Đại sự sanh tử cần phải lo liệu sẵn. Nếu đợi đến lúc ra đi mới tu, chỉ sợ sẽ bị nghiệp lực đoạt mất.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên - Quyển 1

Nếu biết cõi này là khổ thì tâm chán nhàm Ta Bà sẽ bừng bừng phát sanh. Nếu biết cõi kia là vui thì ý niệm ưa thích, mong cầu Cực Lạc sẽ hừng hực phát khởi. Do vậy, đừng làm các điều ác, vâng làm các điều lành để bồi đắp nền tảng. Lại dùng tâm chí thành, khẩn thiết trì danh hiệu Phật, cầu

sanh Tây Phương thì thoát được cõi Ta Bà này, sanh về cõi Cực Lạc kia, đích thật làm con của đấng Di Đà, làm bạn hiền trong Hải Hội vậy.

Ấn Quang Đại Sư Gia Ngôn Lục

Trước khi chưa được nhất tâm, trọn chẳng nên manh nha ý niệm thấy Phật. Khi được nhất tâm thì tâm hợp với đạo, tâm hợp với Phật, muốn thấy liền thấy ngay, không thấy cũng không trở ngại gì. Nếu muốn gấp thấy Phật, tâm niệm lằng xằng, ý niệm muốn thấy Phật cố kết trong lòng, trở thành căn bệnh lớn cho việc tu hành. Lâu ngày, oán gia nhiều đời nương theo tình tưởng vọng động ấy hiện thành thân Phật hầu báo túc oán. Tự mình tâm không chánh kiến, toàn thể là khí phận ma. Hễ thấy bèn sanh hoan hỷ, từ đấy ma nhập vào tâm tạng, bị ma dựa phát cuồng. Dù có Phật sống cũng không biết làm sao được.

Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Chánh Biên, Quyển 1 - Thư trả lời Châu Quân Tranh, Vĩnh Gia

Người nhiều ác nghiệp, không được lập tức học Định, Tuệ; trước nhất phải tu Sát pháp. Đó là vì sao? Vì người đó ác tâm vốn đã kết tập mạnh mẽ, hiện tại nhất định tạo nhiều điều ác, hủy phạm trọng cấm. Nếu không sám tịnh mà tu Định, Tuệ thì không thể đạt được, sẽ nhiều chướng ngại – hoặc là thất tâm, thác loạn; hoặc ngoại tà phiền não; hoặc thọ lãnh tà pháp, ác kiến tăng trưởng. Vì vậy, trước tiên cần phải tu sám hối. Nếu như giới căn thanh tịnh và trọng tội đời trước được mỏng ít đi, sẽ xa lìa được các chướng ngại.

Kinh Chiêm Sát Thiện Ác Nghiệp Báo

Phương pháp tu trì của các đạo lão Tịnh Tông, tất nhiên lấy ba Kinh Tịnh Độ làm chủ. Ngoài ba Kinh này, có lẽ cần phải kiêm tụng Kinh Địa Tạng cho trợ hạnh. Bởi vì Địa Tạng Bồ Tát có đại nhân duyên với chúng sanh cõi này; mà Kinh Địa Tạng Bốn Nguyên lại đặc biệt khế hợp sâu nặng với căn

khí của thường nhân như chúng ta. Vì vậy, nay tôi rộng khuyên các đạo lữ Tịnh Tông, cần phải kiêm trì tụng Kinh Địa Tạng Bốn Nguyên.

*Quảng khuyến Tịnh Tông đạo lữ kiêm trì tụng Kinh Địa Tạng
Trích từ Đại Sư Hoằng Nhất Giảng Diễn Lục*

